

каралъ бѣ да скжсатъ телеграфнитѣ сношения съ укрѣпленията.

Впрочемъ излизането се явяваше сега като най-рационалната операция, която би могла да се прѣдприеме. Даже и въ случай, че войски идеха на помощъ на Плѣвенъ, то пакъ щѣше да бѣде прѣдпочтитѣлно да се посрѣщнатъ и да се постави неприятеля между два огъня, отколкото да се стои съ сложено орѣжие въ една позиция, гдѣто въ скоро врѣме нѣмаше да остане нищо за ядене.

Прѣзъ нощта на 9, срѣщу 10 декември, една гжста мъгла се спустина надъ Плѣвенъ; нощта бѣше тъмна и влажна. Поледицата правеше ходенето твърдѣ трудно. Баталионитѣ, водени отъ Тахиръ-паша и Юнузъ-бей, се натъкнаха на хиляди мъчнотии, до като стигнаха до пункта 31. Отъ тамъ нататкъ, понеже пътя минаваше прѣзъ нѣкой долинки, които бѣха скрити съвсѣмъ отъ очитѣ на неприятеля, то запалиха огньове, за да виждатъ на кждѣ отиватъ. Съсредоточението се извърши безъ никаква печална случка. Една четиредесетъ хилядна армия, която прѣди нѣколко часа бѣше разпрѣсната на едно разстояние отъ 16—20 километра, се събра, заедно съ колата си и товарнитѣ си коне, въ една голѣма мѣстность, гдѣто се струпа слѣдъ нея и всичкото мюсюлманско население отъ